

РЕШЕНИЕ

№ 731

гр. София, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100511657 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на Д. Х. Н. срещу решение № 11044/27.06.2023 г. по гр.д. № 53450/2022 г. по описа на СРС, 77 състав, с което са отхвърлени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ, предявени от Д. Х. Н. срещу Дирекция „Миграция“ към МВР, за признаване на уволнението на жалбоподателя от заеманата длъжност „домакин в сектор „Център за краткосрочно настанени чужденци – Елхово“ към отдел „Специален дом за временно настанени чужденци – Любимец“, извършено със заповед № 1319/17.06.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ към МВР, за незаконно, неговата отмяна, възстановяване на заеманата длъжност при ответника, както и за заплащане на обезщетение в размер на 9495,18 лв. за оставане без работа за периода от 08.07.2022 г. до 08.01.2023 г.

Жалбоподателят – Д. Х. Н., твърди, че решението е неправилно. Сочи, че заповедта за прекратяване на трудовото му правоотношение е незаконосъобразна, тъй като предизвестие за прекратяване му е връчено на 01.08.2022 г., докато работодателят счита, че трудовото му правоотношение е прекратено на 08.07.2022 г., ведно с всички последици от това. Твърди освен това, че заповедта е

незаконосъобразна поради неспазване на процедурата по издаването □, както и предпоставките на материалния закон. Счита, че за прекратяване на трудовото му правоотношение е било необходимо съгласие от инспекцията по труда, както и от синдикален орган, но такова не е налице. Ето защо и по изложените в жалбата аргументи моли решението на СРС да бъде отменено и исковете да бъдат уважени. Претендира разносните по производството.

Ответникът по жалбата – Дирекция „Миграция“ към МВР, не взема становище по подадената въззивна жалба.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от Д. Х. Н. с конститутивни иски за правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и 2 КТ и осъдителен иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за сумата в размер на 9495,18 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 08.07.2022 г. до 08.01.2023 г.

Ищецът - Д. Х. Н., сочи, че е бил в трудово правоотношение с ответника – Дирекция „Миграция“ към МВР, като е заемал длъжността „домакин в сектор „Център за краткосрочно настанени чужденци – Елхово“ към отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци – Любимец“. Трудовото му правоотношение е било прекратено едностранно от работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ - когато трудовото правоотношение е възникнало, след като работникът или служителът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Твърди, че е уволнен незаконно, тъй като не му е връчено своевременно предизвестие за прекратяване на трудовото му правоотношение, както и поради факта, че не е спазено изискването на чл. 333, ал. 1 КТ за предварително съгласие от инспекцията по труда, както и от съответния синдикален орган. Ето защо, моли уволнението да бъде признато за незаконно и да бъде отменено, да бъде възстановен на заеманата до уволнението му длъжност, както и ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение в размер на 9495,18 лв. за оставане без работа за периода от 08.07.2022 г. до 08.01.2023 г.

С обжалваното решение предявените иски са отхвърлени изцяло.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Разгледано по същество същото е ПРАВИЛНО.

Във връзка с доводите за неправилност на решението, изложени във въззивната жалба, следва да бъде посоченото:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ в тежест на работодателя е да докаже законност на уволнението, а именно, че между страните е било налице трудово правоотношение, което е възникнало, след като работникът е придобил и упражнил

правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съгласно представения по делото трудов договор № 5364p-20486/15.06.2016 г. се установява, че страните са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът Д. Х. Н. е заемал длъжността „домакин в сектор „Център за краткосрочно настанени чужденци – Елхово“ към отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци – Любимец“ при Дирекция „Миграция“ – МВР.

Работодателят е прекратил едностранно трудовото правоотношение със заповед № 5364з-1319/17.06.2022 г. на твърдяното от ищеца уволнително основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ – едностранно, с предизвестие, когато трудовото правоотношение е възникнало, след като работникът или служителът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение и предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение са връчени на работника едновременно на 01.08.2022 г., от което следва, че работодателят не е спазил срока на предизвестие. На основание чл. 335, ал. 1 и ал. 2, т. т. 2 КТ трудовият договор се прекратява писмено, като същият се счита прекратен при неспазване на срока на предизвестие с изтичане на съответната част от срока на предизвестие. Доколкото в случая предизвестие е връчено едновременно със заповедта за прекратяване, то процесният трудов договор следва да се счита прекратен на датата, на която е връчена заповедта за прекратяване – 01.08.2022 г. Последица от посоченото е, че работодателят дължи пълния размер на обезщетението за неспазен срок на предизвестие, но не води до незаконосъобразност на уволнението. Без значение за законността на уволнението е, че съгласно представеното удостоверение от НАП работодателят е декларирал, че процесното трудово правоотношение е прекратено, считано от 08.07.2022 г., доколкото моментът на прекратяване на трудовия договор на посоченото уволнително основание следва да бъде определен съобразно нормата на чл. 335, ал. 2 КТ и, както беше посочено по-горе, уволнението е считано от връчване на заповедта за прекратяване на трудовия договор.

Съгласно чл. 333, ал. 1 и ал. 3 КТ, в случаите по [чл. 328, ал. 1, т. 2, 3, 5 и 11](#) и [чл. 330, ал. 2, т. 6](#) КТ работодателят може да уволни само с предварително разрешение на инспекцията по труда и синдикален орган определени работници или служители, за които приложение намира закрилата на посочения законов текст. В случая уволнителното основание е по чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ, от което следва, че не е нужно съгласието на инспекцията по труда или синдикален орган дори и работникът да попада в кръга на лицата, за които се отнася предварителната закрила.

Следователно, аргументите за неправилност на обжалваното решение, изложени във въззивната жалба, са неоснователни.

Следва да се посочи, че уволнителното основание по чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ не

предполага виновно поведение на която и да е от страните в трудовото правоотношение. Посочената норма дава право на работодателя едностранно да прекрати трудовия договор, като за законност на уволнението от материалноправна гледна точка се изисква трудово правоотношение да е възникнало, след като работникът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В конкретния случай няма спор по делото, че към момента на сключване на процесния трудов договор работникът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

С оглед посоченото настоящият съдебен състав приема, че прекратяването на трудовото правоотношение е извършено законосъобразно, осъществено е при спазване на предвидените предпоставки на уволнителното основание по чл. 328, ал. 1, т. 106 КТ, поради което искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението за незаконно следва да бъде отхвърлен.

Основателността на исовете по чл. 344, ал. 1, т. 2 и 3 КТ се обуславя от незаконността на уволнението. Доколкото съдът достига до фактически и правен извод за законност на уволнението, то искът за възстановяване на заеманата до уволнението длъжност и искът за заплащане на обезщетение за оставане без работа са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Ето защо, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло.

По разноските:

При този изход на спора само ответникът по жалбата има право на разноски, но същият не е претендирал такива за въззивното производство, поради което не следва да се ангажира отговорността на въззивника по чл. 78, ал. 3 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 11044/27.06.2023 г. по гр.д. № 53450/2022 г. по описа на СРС, 77 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване на препис.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____